

Městský soud v Praze

Slezská 9
120 00 Praha 2

V Praze dne 29. března 2016

Sp. zn.: **41 Cm 8/2015**

Žalobce: **Národní filmový archiv,**
IČ: 000 57 266
se sídlem: Praha 3, Žižkov, Malešická 2706/12

právně zastoupen JUDr. Ivanem Davidem, advokátem,
KMVS advokátní kancelář, s.r.o.,
se sídlem Praha 1, Hellichova 1, PSČ 118 00

Žalovaný: **Nadace české bijáky,**
IČ: 242 44 341
se sídlem: Štětkova 1638/18, Nusle, 140 00 Praha 4

právně zastoupen Mgr. Radkem Pokorným, advokátem,
Advokátní kancelář Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o.,
se sídlem Praha – Staré Město, Karoliny Světlé 301/8, PSČ 110 00

**Žaloba z titulu nekalé soutěže a neoprávněného zásahu do
práva k názvu a pověsti právnické osoby**

Vyjádření k podání žalovaného ze dne 25. února 2016

dvojmo

Žalobci bylo krátkou cestou prostřednictvím soudu dne 2. 3. 2016 ve shora nadepsané věci doručeno podání žalovaného ze dne 25. 2. 2016 nazvané „*Reakce na repliku žalobce k vyjádření k žalobě z titulu nekalé soutěže a neoprávněného zásahu do práva k názvu a pověsti právnické osoby a na vyjádření žalobce k vzájemnému návrhu na zdržení se neoprávněných zásahů do pověsti právnické osoby a poskytnutí přiměřeného zadostiučinění ve výši*“. Žalobce podává k uvedenému podání žalovaného následující **vyjádření**.

Žalobce si předně z důvodu zásady úspornosti řízení dovoluje plně odkázat na text svojí **žaloby** ze dne 29. dubna 2015, resp. text své **repliky na vyjádření žalovaného k žalobě a vyjádření k vzájemnému návrhu žalovaného** ze dne 21. srpna 2015, které obsahují základní a nejpodstatnější právní i faktickou argumentaci žalobce týkající se předmětného sporu. Většina textu aktuálního obsáhlého podání žalovaného ze dne 25. února 2016 totiž obsahuje tvrzení, s nimiž se již žalobce vypořádal ve svých shora zmíněných podáních, popř. tvrzení, které vůbec nesouvisejí s aktuálním sporem (např. několikastránkové pojednání žalovaného o digitalizaci filmů „Postřižiny“, „Staré pověsti české“, „Adelheid“ a „Adéla ještě nevečeřela“). Žalobce se tedy v dalším textu zabývá pouze novými nebo podrobněji rozvedenými tvrzeními žalovaného, které jsou relevantní pro aktuální spor.

I.

Hlavní „novum“ v argumentaci žalovaného spočívá v tom, že začal uvádět, že všechna sporná tvrzení žalovaného jsou pouhými „subjektivními“ názory, popř. diskusními „návrhy“, jejichž pravdivost proto není povinen prokazovat, zatímco všechna sporná tvrzení žalobce jsou skutkovými tvrzeními, jejichž pravdivost prokázat lze a která jsou současně nepravdivá.

Způsob, jakým žalovaný k těmto argumentačním závěrům v jednotlivých případech dospívá, je ovšem evidentně čistě účelový a proto značně nepřesvědčivý.

Tak například tvrzení žalobce, že se v případě digitalizace filmu „Ostre sledované vlaky“ „*zdráhá mluvit o restaurování*“, resp. že „*to, co se dnes dostává k divákům jako digitalizované Ostře sledované vlaky, je kvůli odstranění onoho chlupu a prolínacích značek verze původního filmu*“ nejsou prý žalobcovy názory, ale „nepravdivá skutková tvrzení“ (str. 3 cit. podání). „*Žalobce podle názoru žalovaného neprokázal pravdivost svých skutkových tvrzení, tedy konkrétně to, že digitálně restaurovaný film Ostře sledované vlaky je filmem neautentickým, že se jedná kvůli odstranění chlupu a prolínacích značek o verzi původního filmu, že nelze hovořit o ,restaurování‘ apod.*“

Žalobce si klade otázku, jak by dle představy žalovaného mělo probíhat dokazování pravdivosti tvrzení, že film „Ostre sledované vlaky“ nebyl restaurován autenticky, resp. že vznikla jenom další verze tohoto filmu. Jak již žalobce opakovaně uvedl, definice pojmu „digitální restaurování“ byla mimo jiné obsažena v čl. 2.2. Smlouvy o spolupráci ze dne 19. 6. 2013 (dále jen „smlouva“). Dle názoru žalobce je evidentní, že v konkrétním případě digitalizace filmu „Ostre sledované vlaky“ nelze hovořit o „digitálním restaurování“ ve smyslu citovaného ustanovení smlouvy, které připouští odstraňování toliko „*nepůvodních nedostatků filmového záznamu, které vznikly jeho stárnutím a opotřebením*“. Uvedená definice, kterou podpisem smlouvy (a jejího Dodatku č. 1) stvrdil i žalovaný, tedy

jednoznačně ospravedlňuje logický závěr žalobce, že v důsledku odstranění určitých **původních** nečistot ze záznamu daného filmu nevznikla v daném případě *restaurovaná* podoba filmu v pravém slova smyslu. Je tedy zřejmé, že shora uvedená tvrzení žalobce týkající se povahy digitalizace filmu „Ostře sledované vlaky“ nejsou tvrzeními o určitém skutkovém ději, ale prezentací odborného názoru žalobce na to, zda v daném případě šlo, nebo nešlo o restaurování v pravém slova smyslu, jak jej chápe i smlouva.

Forma prezentovaných názorů žalobce přitom nebyla nepřiměřeně expresivní, pohoršující ani nebezpečná, tyto názory vycházely z reálného základu (výslovného textu smlouvy a souvisejících diskusí na mnoha odborných platformách) a byly zcela přiměřené celkovému kontextu: vyjadřování těchto (odborných) názorů tak plně požívá ochrany svobody projevu. (Srov.: „U hodnotových soudů budou pro jejich možné omezení rozhodující jiné atributy než jejich pravdivost, resp. prokazatelnost. Půjde typicky o míru expresivity či pohoršující formy (vulgární kritika, způsobení veřejného pohoršení, útočná a agresivní forma), stejně jako míru možné nebezpečnosti (postih tzv. extrémních názorů).“ A dále: „(...) je třeba zvažovat právě onen kontext, tedy do jaké míry hodnotové soudy (...) vychází z pravdivých informací či určitého reálného základu, zda jsou hodnotové soudy přiměřené sledovanému cíli kritiky, resp. tvrzeným okolnostem.“ Viz Michal Bartoň. Svoboda projevu: principy, garance, meze. Leges 2010, s. 86, 260-261.)

Obdobná situace je u citovaného tvrzení žalobce, že „rozhodnutí, zda se má takový chlup v obraze zachovat, nebo ne, přísluší restaurátorovi (...)“, přičemž neumožnit restaurátorovi o tom rozhodnout je „pochybení, které je třeba u příštích restaurátorských projektů napravit“ (str. 5 cit. podání). Ani v tomto případě nejde o nic jiného, než o vyjadřování názoru žalobce na roli, kterou by v restaurátorských projektech měl hrát restaurátor, a jakou případná dozorující komise. I v tomto případě mají tyto názory jasnou oporu i ve vlastní smlouvě, z níž vyplývá, že zřízená komise má toliko „dohlížet na dodržování technologických kvalitativních standardů digitálního restaurování audiovizuálních děl dle této smlouvy, jejichž výchozí náležitosti jsou stanoveny v Metodice digitalizace, která je přílohou č. 2 této smlouvy“ (čl. 3.5. smlouvy), přičemž je to žalobce (a tedy jeho odborní pracovníci v čele s restaurátorem), kdo je „zodpovědný za správnou volbu metodiky digitálního restaurování/digitalizace pro jejich nové zpřístupňování“, jemuž přísluší „[p]osouzení, která díla budou prostě převedena do digitální formy a která projdou restaurováním“ a kdo vybírá „zdrojový materiál pro skenování“ (Příloha č. 2 smlouvy).

Při restaurování filmu „Ostře sledované vlaky“ si komise, již příslušela dle smlouvy toliko *dozorová* kompetence, přisvojovala v rozporu se smlouvou pravomoc *rozhodovat* o volbě vlastní metodiky digitalizace, která náležela žalobci, resp. jeho odborným pracovníkům. Názor žalobce, že se jednalo o pochybení, jemuž je zapotřebí se v budoucích projektech vyhnout, je tedy plně oprávněný a z chráněné svobody projevu nijak nevybočující.

Objektivně nepravdivé je naopak skutkové tvrzení žalovaného, že smlouva „*výslovně povinnost prezentovat žalovaného jako generálního partnera zakotvuje*“, přičemž příslušné smluvní ustanovení (čl. 3.16.) je toliko demonstrativní a zahrnuje tedy i rozhovory žalobce pro média (str. 7 cit. podání). Z doslovného znění ust. 3.16 smlouvy (které je žalovaným záměrně chybně citováno v poznámce pod čarou č. 10 na str. 7 cit. podání) přitom vyplývá, že toto ustanovení předkládá **taxativní** výčet povinností žalobce týkající se zmiňování

žalovaného, a že současně v tomto ustanovení žádná zmínka o rozhovorech pro média (ani o povinnosti zvát žalovaného na přednášky žalobce o digitálním restaurování atd. – viz str. 11-12 cit. podání) nefiguruje.

Stejně tak je například jasně objektivně nepravdivé tvrzení žalovaného, že „*Michal Bregant postupně mění názory a jeho rozporuplná vyjádření na adresu restaurovaných děl znepokojují nejen odbornou veřejnost, ale i ty, kteří přispívají, ať již jednorázově, nebo dlouhodobě na konto nadace*“, které žalovaný na str. 15-16 vydává za „*hodnotový soud, resp. vyjádření obavy žalovaného, kterou nelze verifikovat*“. To zda generální ředitel žalobce mění, nebo nemění názory, a pronáší, nebo nepronáší rozporuplná vyjádření, jakož i to, zda tím došlo, nebo nedošlo ke znepokojení na straně veřejnosti a přispěvatelů žalovaného, jsou všechny tvrzení o skutkových okolnostech, u nichž je možno důkazními prostředky doložit jednu z nastíněných variant, a kde se tedy žalovaný nemůže zbavit důkazního břemene.

Na str. 8 svého podání se žalovaný zabývá částkou 100.000,- Kč, která mu byla fakturována společností UPP za údajně pozdě doručené zdrojové materiály k filmu „Ostre sledované vlaky“. Stejně jako ve svém předešlém vyjádření, i zde si žalobce dovoluje připomenout, že aktuální spor není sporem o plnění závazků plynoucích ze smlouvy, resp. o náhradu škody vyplývající z jejich případného neplnění, ale výlučně sporem o oprávněnost určitých výroků žalobce a žalovaného. Ze všech poměrně obsáhlých vyjádření žalobce k celému sporu se předmětného údajného navýšení nákladů na digitalizaci filmu „Ostre sledované vlaky“ dotýká pouze jediná věta ve vyjádření žalobce nadepsaného „Stanovisko NFA k tiskové zprávě Nadace české bijáky“ ze dne 26. 1. 2015, která zní takto: „*Osočení z navýšení nákladů na digitalizaci pozdním dodáním je opakovaný pokus uvést veřejnost v omyl – stalo se tak již v otevřeném dopise z 23. 7. 2014.*“ Tato věta, jež je součástí textu, kterým žalobce pouze reagoval na předcházející dryáčnické útoky žalovaného, je přitom žalovaným záměrně vytrhována ze souvislostí, neboť za touto větou je v dalším textu vysvětleno, že žalobce situaci s dodáváním zdrojových materiálů průběžně řešil a snažil se vždy najít smírné řešení sporů, které v této souvislosti vznikaly. Zmínka o „pokusu uvést veřejnost v omyl“ se týká celkového vyznění veřejných vyjádření žalovaného, z nichž v rozporu se skutečností vyplývá, že žalobce opakovaně narušuje spolupráci na základě smlouvy a brzdí digitalizační proces.

II.

Závěrem by žalobce rád zdůraznil a zopakoval svůj nesouhlas s právním názorem žalovaného, že žalobce jakožto veřejná instituce je povinen snášet v zásadě jakékoliv veřejné napadání ze strany žalovaného. Žalobce by v této souvislosti rád opětovně zdůraznil tyto okolnosti:

- 1) I v případě skutečné veřejné kritiky je nepřijatelná taková kritika, která je vykonávána s cílem kritizovanou osobu potupit (tedy kritika, které není „fair“), a dále taková kritika, při níž jsou užívána nepravdivá skutková tvrzení. Napadená tvrzení žalovaného vykazují obě tyto charakteristiky, jak bylo prokázáno v žalobě i dalších podáních žalobce.
- 2) U žalovaného nelze ve vztahu k žalobci hovořit o „veřejné kritice“ (jíž se žalovaný opět zaštiťuje i svým aktuálním podání na str. 10), když žalovaný není zástupcem

veřejnosti, ale spolu se žalobcem smluvní stranou smlouvy, jejíž údajné neplnění ze strany žalobce žalovaný svými výroky napadá.

- 3) Kritika žalovaného se netýká veřejné činnosti žalobce, ale právě tvrzeného neplnění smlouvy uzavřené mezi žalobcem a žalovaným. Jakkoliv je tedy obecně téma restaurování, resp. digitalizace jistě předmětem veřejného zájmu, nejsou předmětem veřejného zájmu (přínejmenším do té míry, která by ospravedlňovala snížení ochrany žalobce) zcela konkrétní závazky žalobce ze (soukromé) smlouvy se žalovaným.
- 4) Není to žalobce, nýbrž žalovaný, kdo aktuální spor vyvolal a eskaloval. Žalobce se opakovaně snažil předkládat návrhy smírného řešení sporu a tento konstruktivně zažehnat. Podání žaloby představovalo pro žalobce krok ultima ratio, k němuž přistoupil pouze proto, že expresivní útočná vyjádření žalovaného před podáním žaloby neustávala a naopak gradovala. Teprve s podáním žaloby a tedy i vidinou možného postihu žalovaný ve svých protiprávních aktivitách ustal. Je zřejmé, že pokud by žalobci nebyla přiznána soudem ochrana před z mezí svobody projevu zjevně vybočujícími prohlášeními žalovaného, vedlo by to k obnovení a dalšímu vyhrocování nactiutračných a nekalosoutěžních aktivit žalovaného, před nimiž by se žalobce neměl jak cestou práva bránit.

III.

Žalobce se opětovně pokusil o smírné vyřešení věci návrhem ze dne 2. března 2016. Tento návrh však žalovaným opět nebyl akceptován. Žalobci tedy nadále nezbývá, než se domáhat ochrany soudní cestou.

Důkaz: E-mailová korespondence žalobce a žalovaného ze dnů 2. 3. 2016 – 17. 3. 2016

Žalobce s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti opětovně navrhuje, aby Městský soud v Praze plně vyhověl návrhu žalobce obsaženému v žalobě a vzájemný návrh žalovaného v celém rozsahu zamítl, popřípadě odmítl, a žalobci přiznal nárok na náhradu nákladů řízení v plné výši, a to ve lhůtě tří dnů ode dne právní moci rozsudku.

Národní filmový archiv